

Játssz velem

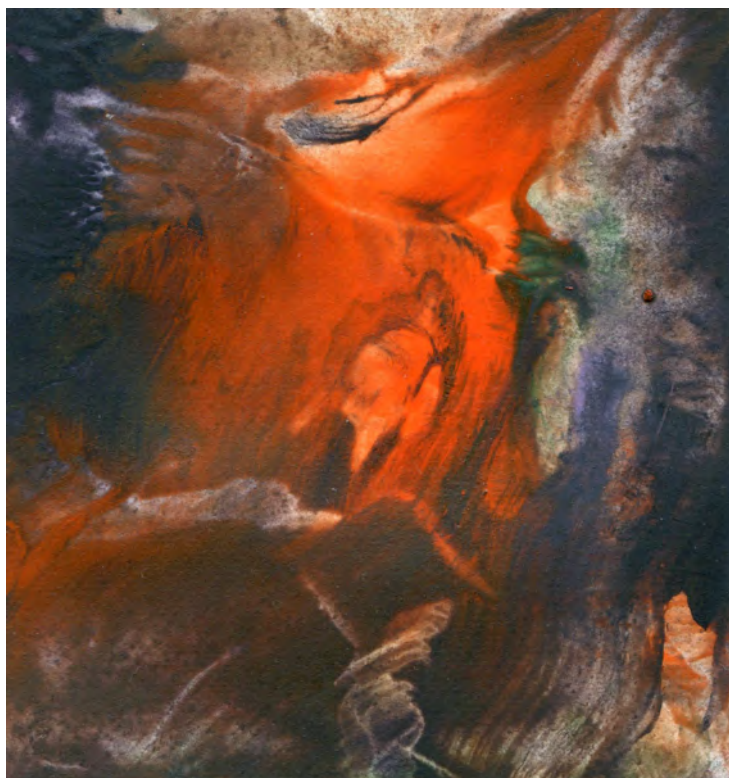
Játssz velem
napsugár
emelem a tétet
eddig követtelek
árnyék voltam
csupán
kevés az időm
adj még egy
elégtételt
hadd legyek most
én a fény
te meg légy
az árny

Hasonszőrű

Elbitangolt.
Így hozta a sors.
Megállt a föld,
éj borult rám.
Világgá ment
a kis bozontos
hasonszőrű
kóbor-kutyám,
amilyen én voltam
kölyökként
tavaszt-várón
gyötrő vágyban
s letépte
a szerelem örvét.

Én meg...most,
csak őt sajnáltam.

Tisztító tűz

A rövidebb út a legnehezebb
az ami önmagadhoz vezet

Valami titkos szellő halk tudat
szédült szív áradó vak kábulat
valami fegyvertelen lágy éhség
csillagjegy tűzvarázs
gyáva merészség
valami túlcsondult ösztönélet
festi át naponta csalfa képed

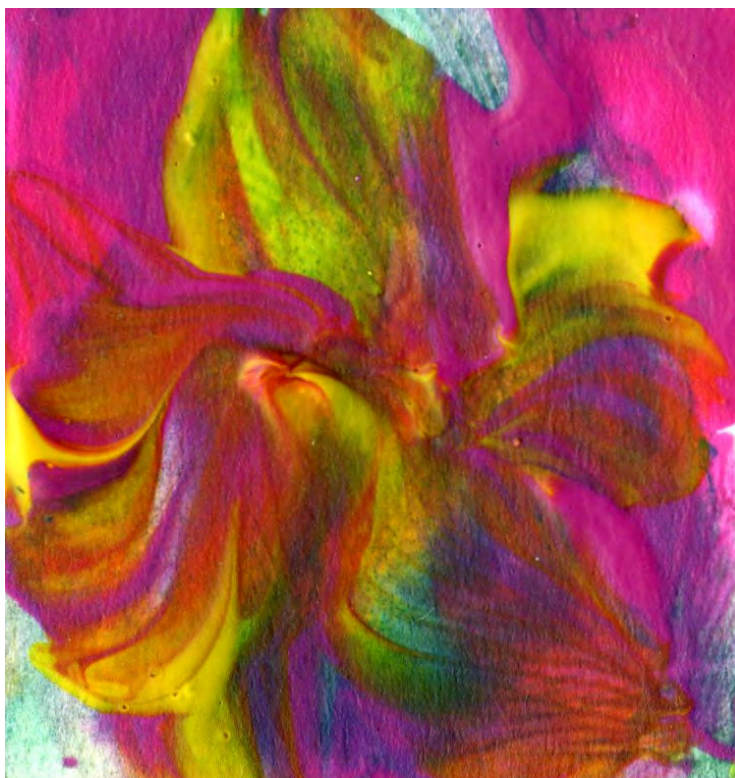
A rövidebb út a legnehezebb
az ami önmagadhoz vezet

Csak magadon át
hogyan meg tudd ki vagy
tavaszba visszatérő madárraj
röppenő vágy új hazára lelten
örökké változó ismeretlen

levetett arca a tegnapi napoknak
hogyan csodára lelj
s hordj szebbet jobbat
rontótüzek ellen keresd érezd
az utat amin jársz hogy megérkezz

A rövidebb út a legnehezebb
az ami önmagadhoz vezet

Lelket tisztító fáklyákat gyújtva
megszületsz szeplőtelenül újra
nem Istenként csak mint az emberek
hogyan mások is rád ismerjenek

Szexameter

Nyílik a nő dús
kelyhe, virága
karodban a vágytól.
Bölcsőt ringat
a csípő, ájult
csók tüze lángol.
Égre kibomló
bolyhos ölében
hold-tavi kráter,
izzón láza kigyúl.
Gyönyörét ne kutasd,
de találd meg.

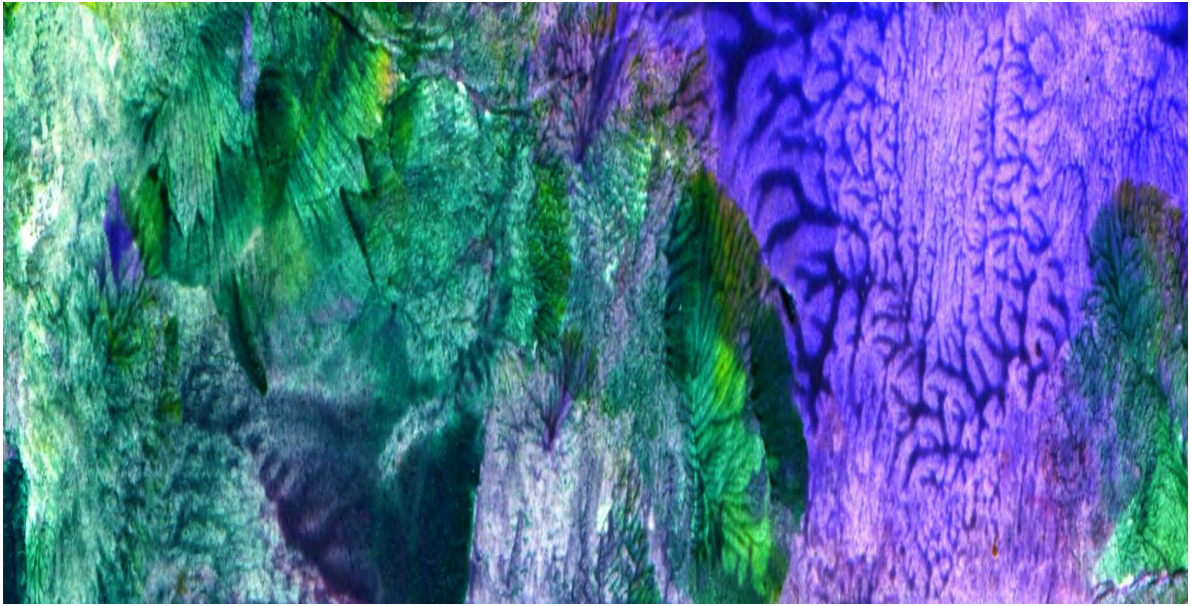
Élő csoda

A hegy csúcsán látod
Az égi zsarátot
Már bíborszín rajta
Az éji palást
Fonják a fákon
Millió hajszálon
Lobogó szelek
A lombkoronát

Egy új napra ébred
A földön az élet
Ösztönlét hajtja
megy egyre tovább
Issza a napfényt
Erdő-mező a rét
Új vetés sarjad
Míg lobog a láng

Virág szárba szökken
Harmat-fényözönben
Elmúlik a tavasz
És fordul a nyár
Futnak az évek
S mint a csillagképek
Múlt jelen jövő
Megfejtésre vár

S mit tehet az EMBER
E végtelen rendben
Hogy értse ha nap kél
Az élő csodát
Higgyen s reméljen
A mában éljen
Erőt ad s így nyer
meg minden csatát

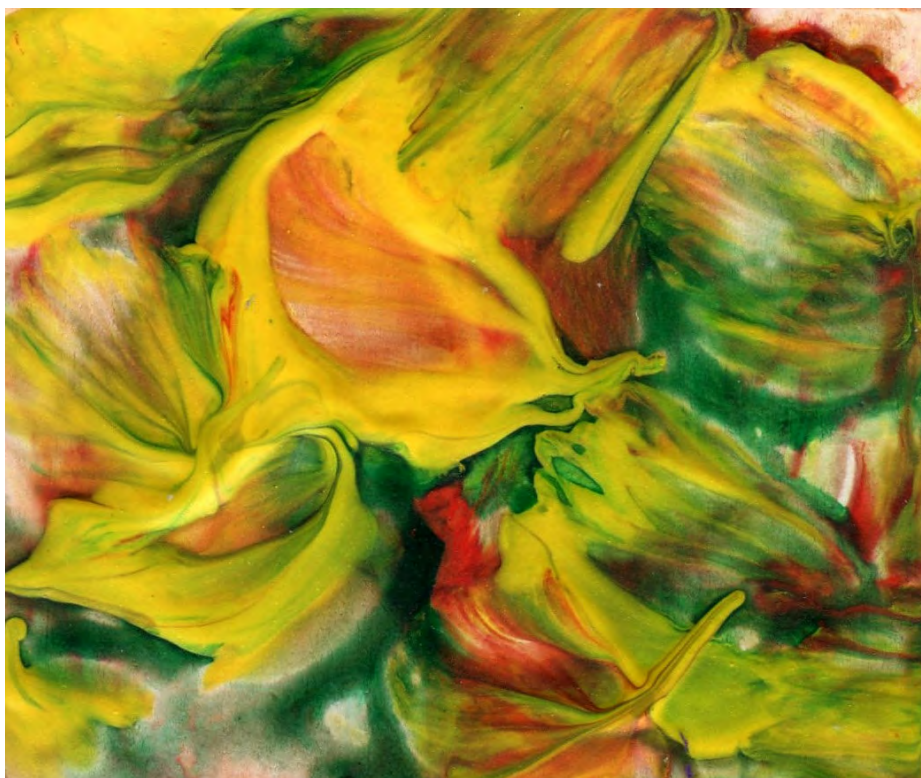

Karrier történet

Tanmese...felnőtteknek...

Ő volt köztünk a legkisebb.
Csillagos éj harmat-cseppje.
Maroknyi, vézna kis kölyök,
bokoralja, félig cserje.
Tudta mindig, ha szólt a síp,
hol a helye, s ahogy dukált
-nem tülekedett senkivel-
az utolsó poszt neki járt.

Ma köztünk ő legnagyobb.
Trónt ül fenn a csillagokon,
onnan néz ránk e maroknyi
Cserjéből égis nőtt bokor,
ő dönti el, hol a helyünk.
Egyet füttyent, sorba állunk
-kegyeiért tülekedve –
posztot, rangot tőle várunk,
Hiszen ő (lett) a barátunk.

...és

...és felkel majd a Nap,
míg vigyázom álmod.
Visszasimogatnak
ruhátlanságod
rejtett zegzugai,
s a térdre hullt árnyak
foszló szövetein
a megbúvó vágyak
csillapodó csendje
testedre hálót vet,

...és testemmé válik.
Félt, őriz bennünket
önmagunktól újra,
míg elringat karom,

...és felkel majd a Nap
akkor is,
ha nem akarom.

Feltépett gyökerekkel

Megkötötted fájón kudarcokba fűlt
békéd a sorssal, bárhogy alakult.
Kardod kirántva, vigasztalan vagy.
Sebeket kaptál, hogy nyugton maradj.

Mégis mész, mert kell. Napkelte előtt.
Ne lássák terhed, amit rád raktak
fénytelen évek, s árnyuk egyre nőtt
szárnyfeszítette rab madaraknak.

Az úton, ha megállsz, bárhová vezet,
úgy nézz vissza, mint akinek dolga van
feltépett gyökerei közt, s rázz kezet
senkiként magaddal. Örök hontalan.

Nappalok, éjszakák

(Anyámnak)

Mindig hazavárt, ha beesteledett.
A hiány nappal elviselhetőbb.
Nem számolgatta soha a sebeket,
amitől fájdalma lett egyre több.

Míg vele voltam, - gyerek - nem hiányzott.
Lógtam rajta, mint ágon a levél.
Belé ivódtam, s ő tőlem virágzott,
ott voltam törzsén, hajszálgökerén.

Most én várom vissza, mintha el se ment
volna, s alkut kötök a sötétséggel,
ejtsen rajtam éltető sebeket.
Nappalokkal fizetek meg érte.

Csend légy

Amit magyarázni kell,
nem mond semmit,
vagy mindent akar,
de semmit sem ér.
Így élünk viharok közt.
Elszabadult hajóágyú
a kimondott szó.
Hát hogy érthetnénk
ki, mit beszél.
Én rád bízom
az életem,
tégy vele bármit.
Áldás, vagy átok
lehet rajtunk,
nem számít.
Partot ér, ki érti egymást,
kitisztul az égbolt.
Hallgasd, mit hallgatok,

muzsikál az ajkunk
a ki nem mondott szótól.
Csönd légy, ne kiáltás.
Halld meg, ha nem szólok,
s ne magyarázd, csak érezd
a szívet melengető
leheletnyi mindenséget,
mely némán ereszkedik rád,
hogy szavak nélkül is megértsd.
S megértsen.

Elsőszülött jogán

Visszahúzódó, félszeg kölyök voltam,
megbuktam sok nem kívánt szerepben.
Kín gyötört, párat húgomra osztottam
könyörögve, amit nem szerettem.

Szomszédba küldtem, -anyánk kért- ha nem volt
liszt, só, vagy ecet, hogy legyen ebéd.
Őt mosolya vitte, engem szégyenfolt...
szegénységünk büntudattal felért.

Ment az első szóra, nem lázadt soha.
Boldog volt, én meg hiú, és ostoba.
Sajnálattam magam büszkeségemért.

Visszaéltem az elsőszülött joggal,
pedig szerettem. Mindenkinél jobban.
Arcomon a szégyen ma is éget még.

Úgy csodáltak

Úgy csodáltak, mint tejszínű álmát
a lopakodó hold gyűrött felhők közt
meg-megállva. Szívem imbolygott,
árnyékos voltam jégen, tűzfalon.
Fényt vetett rám kimért árnyad,
öledben hajnali láng gyúlt,
vonzott, taszított, vitt magával.

Nem kértem kegyelmet, feloldozást,
nem is adtam. Bűnöm, bűnöd lett,
szégyenem, erény. Üldözött csavargóként
szerettelek, s szerettél,
míg jött egy másik,
új boldogtalan két állomás között,
hogy visszataláljak magamhoz, s hozzád
vezekelve megcsalástól
kijózanító megcsalattatásig.

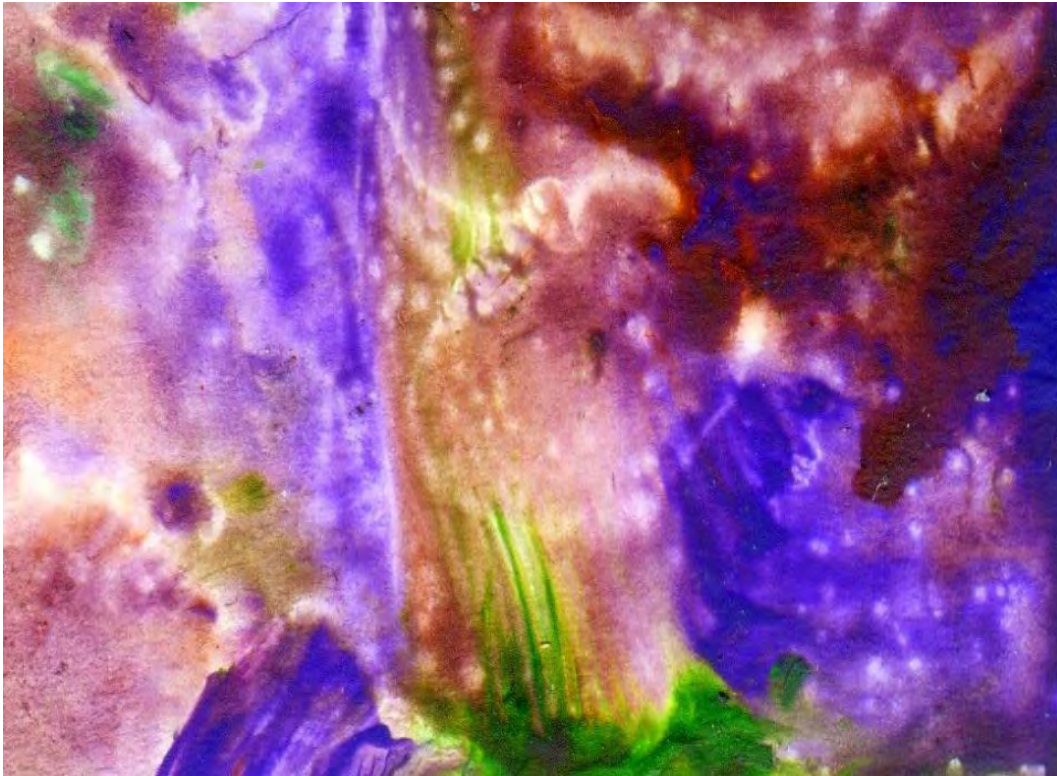

A szó hal(l)hatatlan

Hol léha harsogás
üt zajt
a verssorok közt
sok hasonmás rím
csacsogva csorog
habot vet
a felszín

S hol
gondolat van
lélegző
partszegély
a mélyben
a csend beszél
mint a szív
ha dobban

Ott a szó
hal(l)hatatlan

Főnix

Ki élemedett korában hiszi még
szirének énekét, s úgy várja a hajnalt,
vágya se csillapul, tüze se lankad.
Emésztő szomj gyötri lázadó szívét.

Mért sújtaná vád, mint egy elítéltet,
hogy újra jár meghódított bércein,
hol a magasság szédítő fényben ring,
s a csillagok újabb csodákat ígérnek.

A múlt tér vissza így egy kurta percre,
idők kútjából visszhang szól, szeretsz-e,
s újra boldog, míg Ámor vére hajtja.

Édes gyümölcs ez, meg is szenved érte
ifjúnak hitt lángoló szenvedéllyel
Főnixként, ha százszor is belehalna.

Életelixír

Ajándék mind az
amit a szív ad
életelixír
-fel se hánytorgatja-
mikor az a másik szív
mint harmatot a föld
áldásként csendben
befogadja

Lépcső felfelé

Most kellene szívünknek a biztatás,
őszinte szó, meg hit, és némi remény.
Mit ér fuldoklónak a talmi varázs,
lépcső felfelé légcsövek erdején
át, hogy kiköpjük tüdőnk áporodott
levegőjét, s eljussunk a mennyboltig
megtisztulva, ha a megtántorodott
ember saját lábába is megbotlik,
lépni fél, indulni meg nem mer, csak áll,
visszanéz az elátkozott múltra,
s az amit felépített más, lesajnál...
ősei bűnét százszor felülmúlva.

Még a lélek szárnycspása víz

Szem, száj, szív kell,
hogy láss, szólj, érezz.
Ember vagy.
Hús-vér-szült fenséges,
és örök.
A porból porrá csak
a test lesz,
míg a lélek szárnycspása víz.
Nyitott szem kell,
hogy tisztán lássál,
igaz szó,
amit mindenki ért.
Érző szív,
hogy több légy másnál.
Nem magadért,
Mindenkéért.

Dilemma

amikor *nemet* mondasz
tudom
hogy *igent* gondolsz

így szeretlek én
s jó az
hogy szerényen pironkolsz

gyönyörű vagy így
s fennkölt
-én tántoríthatatlan-

lázás remegésed
sziklaként ledönt
hogy karjaidban kicsit

itt maradjak

Gondolatok

Szóljon éneketek

Röpke gondolatok
Szerény életjelek
Szárnyaljakok bátran
Szóljon éneketek
Mint a fészket rakó
Hontalan madarak
Legyetek szépek
Legyetek igazak
Vágjatok mint a kés
Szúrjatok mint a tű
De legyetek gyógyír
Feljajdult hegedű
Egy könnycseppben mosoly
Ha behegedt a seb
Legyetek gyengédek
Erősnél erősebb
Ha el is tipornak
Meg ne alkudjatok
Induljatok szavak
Bátran szárnyaljatok

Mit tehet a szerelméért

Mit tehet a szerelméért
a megcsalt-mondd-elfelejtse
vagy hullajtsa könnyét vérét
sziklaszívvvel s eltemesse
szégyenét a zsenge rét
s elvetett magok kalászában
új kenyere foszló testét
álmodja éhezőn a száj
édesen és keservesen

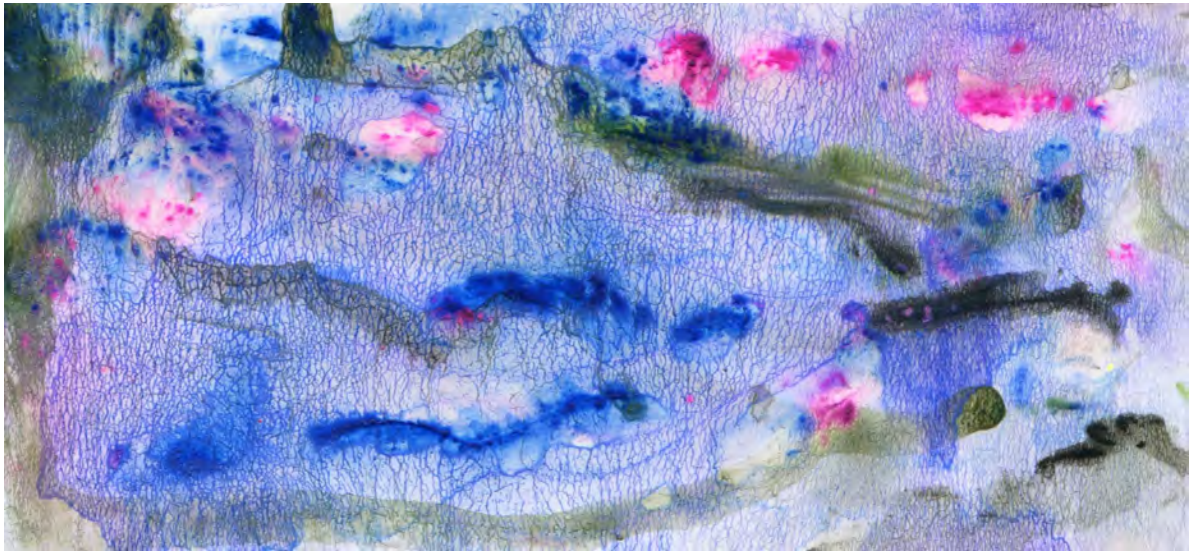
csak szeressen...csak szeressen

Napfordulóim

Sarkain ül a Föld, gubbaszt a vén Hold.
Összetöpörödött sárgás tintapötty
a megfakult vásznon. Valaha Ég volt.
Hunyorgó fénycsík a sötétség mögött.

Összeszámlálom mind a tegnapiakat.
Túszaim s hogy ne vesszen kárba,
mint aki titokban borraivalót ad,
becsúsztatom csendben Isten markába.

Tükröt tartok

A mérlegre már fel se teszem,
hogy mi volt tegnap, s holnap mi lesz.
Vihart se keltek, lengedezem,
tükröt tartok az éveimhez.
Nem éhezem, nem szomjazom,
a napjaimat foltozgatom.
Tudom, haza sohase érek,
folyó se tér vissza az érhez.
Magamba nézek, mint tó tükre
hullámtalanul elmélyülve,
hol megigazulnak a szavak
kimondva azt, amit nem szabad.
S ha kérditek, mi végre lettem én
egy átutazó e földtekén,
mindig más és más rá a válasz,
miként más vagyok, mint a látszat,
aki volt, aki van, aki lesz.
Nem hasonlítható senkihez.
Vagyok, akinek hiszem magam,
életrevaló gyámoltalan,
rajtam nem fog se áldás, se átok.
S ha mégis, akkor azt hagyom rátok.

Varázslatok

Mikor lesz a könnyből újra mosoly,
kristálytűz, ahogy megszerettem én.
Keresem szemed ringó égtaván,
virágba szökkent ajkad szegletén.
Könny, és mosoly egymás után jönnek,
egy tőről fakad, elbűvöl mindkettő.
Ne vess, vagy sírj, varázslat ez, hidd el,
míg a szív ver. Minden más feledhető.

Reinkarnáció

Tenyerünkben vergődik a Nap,
hozzánk szelídül, úgy néz fel ránk,
mint meghasonlott utcareklám
krepp-vörösére felmázolt alak.

Aláhull egyszer a semmibe.
Kurta útján körbe bólogat.
Nem kíséri ájult hódolat,
ájtatos szó, se varázsige.

Túlhaladta bálvány-csúcsait
s mire kábán felocsúdna itt,
új Nap-isten lesz az utódja.

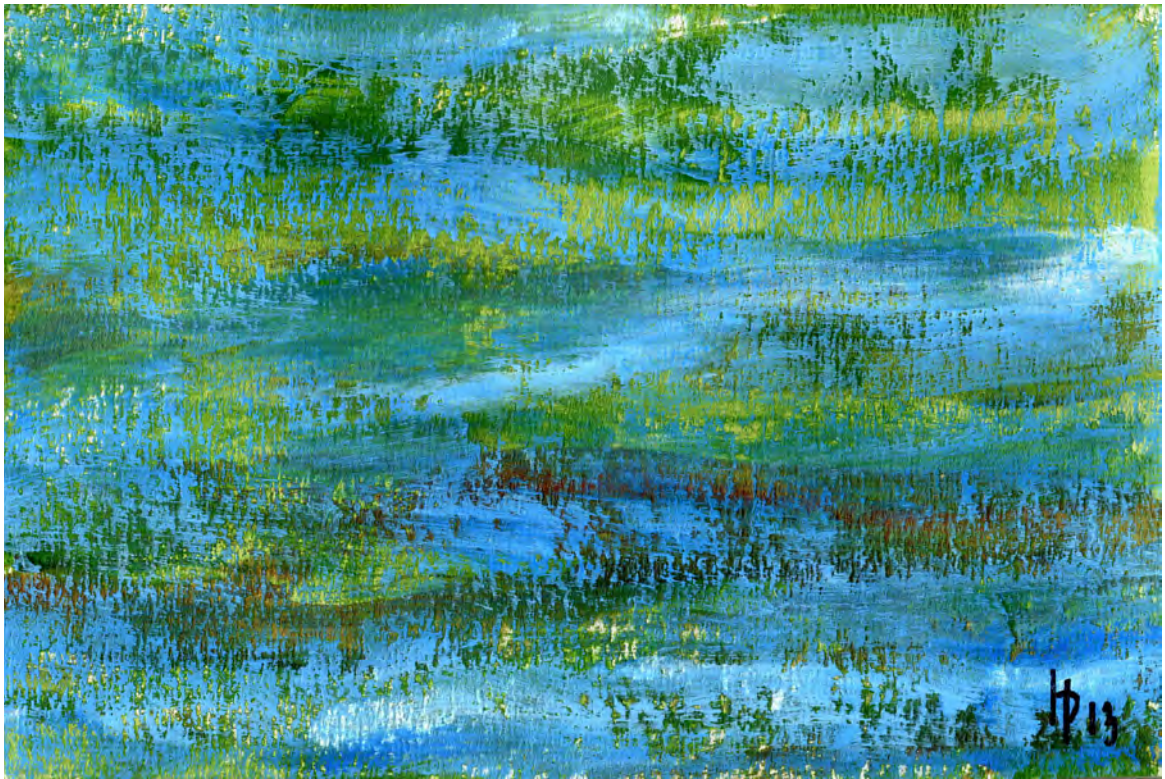
A tökély, a magasztos, az égi,
elvakítottan is...a régi
isten reinkarnációja.

Hozsanna

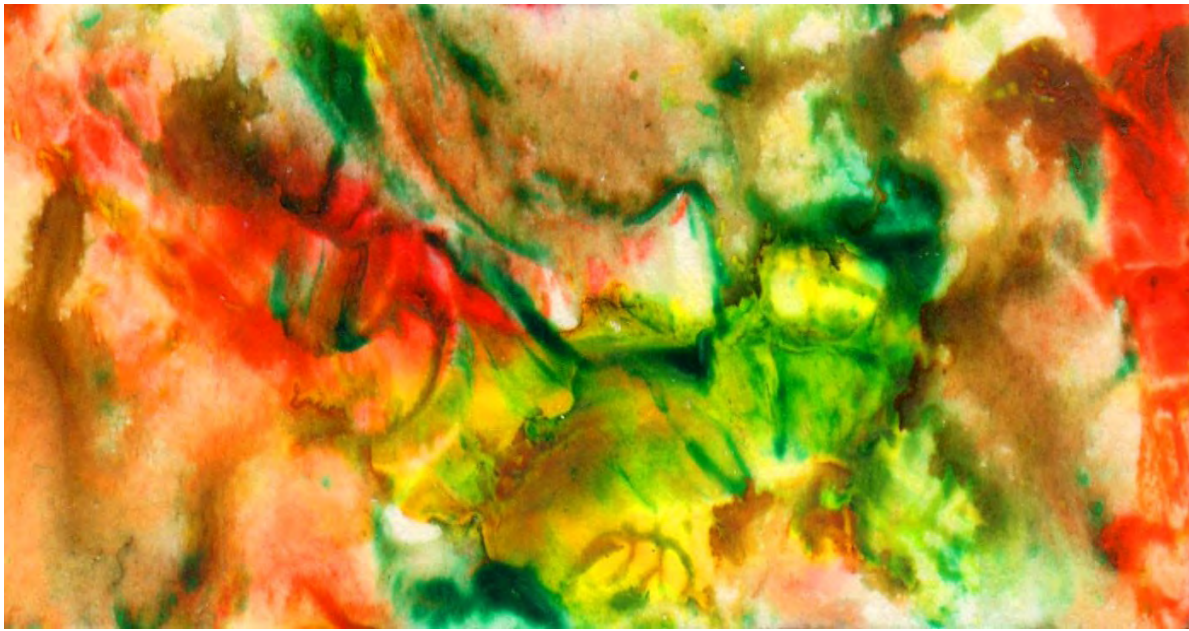
Hozsanna Néked Semmi.
Megfoghatatlan.
Te tanítottál meg
Mindeneknek lenni,
hogy megmaradjak.
Fogtad a kezem,
Vezettél.
Nem is éreztelek.
Hittem neked,
hogy vannak még
földre szállt Istenek.
Az út hosszát mértem
erőmhöz, mi rám várt,
ha elfáradtam,
-csak a tenger háborog,
tép vitorlákat
lankadatlan-

s annyit léptem mindig,
hogy észrevegyenek
otthont sejtető partok,
simogatón biztató szelek.
S hazavárjanak akkor is,
ha a mindenekből
semmivé leszek.

Mondhatnám

Mondhatnám, nyíljon ezer virág,
ragyogjon rád Nap, s Hold-világ.
Csillag-fürtös tündöklő tejút
fonjon vágyaidból koszorút,
akár ébren vagy, akár álmodsz.
Örökre láncoljon magához.
Mondhatnám, de mégse mondom ezt,
számra a csend ma horgonyt ereszt.
Mit érzek, azt ki nem mondhatom,
önmagáért beszél, ráhagyom,
s mint a harangszó, úgy ejt rabul.
Hallgatok. Kimondhatatlanul.

Félúton

Anyámnak

Úgy születtek meg bennem a versek,
mint lövészárkokban elesettek
puskacsövéből hulló tüzese,
jeltelen sírokon deresedő
ölelkező odvas faszilánkok.
Keresztek, mit bajtársának ácsolt
csontja fölé az életben maradt
feljajduló lelkiismeretnek.

Csak én tudhatom, mennyit
szenvettem
gyógyulatlan, mikor elvesztettem,
s lógtam a semmin, kínzó láz gyötört,
mint élő ág a holt rózsatövön,
hogy kimondjam, akkor is, ha fáj,
fejfádra vésem versemet anyám,
hogy hiányod tápláljon éltetön
szellemtestű hús gyökérezeteden.

Félúton vagyok, csak ébredezem.
Merre induljak. Nem is kérdezem,
áltatni magamat már nem szabad.
Ledobják köntösüket a szavak,
mécslángja hív, hajnal fénye lobban.
Kereslek ma is a verssorokban
csont-fehér virágok közt magamnak,
s életemet veled újra kezdem.

Párbeszéd ... egyedül

- Jöjj, gyógyíts álmom. – Ó, boldogtalan.
– Róla mesélj most. – Az éj parttalan.
– Hozd vissza hozzám. – Már jön, szólj, hallja.
– Csak őt akarom. – Ő is akarja.
- Itt vagy mellettem. – Egykor itt voltam.
– Fogd meg a kezem. – Hányszor megfogtam.
– Szoríts, ne engedj... – Rég elengedtél.
– Hitet adj újra. – Aadtam, rászedtél
– Hogy bízni tudjak. – Sohase bíztál.
– A szerelmünkben. – Ami volt, nincs már.
– Bennem tűz lobog. – Bennem parázs sem.
– Nem gyógyít a szó. – Se a varázsszer.
- Ne tovább, álmom. – Küzdj, szólj, beszélj még.
– Lassan hajnal lesz. – Nem, nem, csak éjfél.
– Valaki itt járt. – Csak velem jártál.
– Égi zene szólt. – Hallucináltál.

Emberi vívódások

Bonyolult igazságokról

Lehetnék irigy, de miért tenném.
Tudom, vannak bölcsőbbek nálam.
Amíg hatalmam van, minden enyém,
hogy őket bölcsen lesajnáljam.

Lehetnék bölcsőbb, hogy csak eszemért
tiszteljenek hatalmam helyett.
De miért tenném, hisz elveszteném
butaságból az irigyeket.

Tanácsztalan tökéletlenség

Tudnák azt hogy mit
De nem tudják miért
S ha tudnák hogy miért
Nem tudják hogy mit

Tudnák hogy honnan
De nem tudják hová
S ha tudnák hogy hová
Nem tudják honnan

Tudnák hogy meddig
De nem tudják merre
S ha tudnák hogy merre
Nem tudják meddig

Tudnák hogy kinek
De nem tudják mivel
S ha tudnák hogy mivel
Nem tudják kinek

Tudnák hogy mennyit
De nem tudják hogyan
S ha tudnák hogy hogyan
Nem tudják mennyit

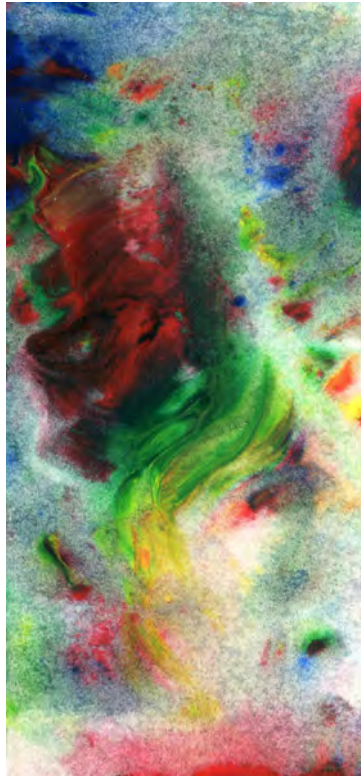
Mert tudni tudnák
De nem tudni a jobb
S ha mégis jobb tudni
Akkor se tudják

Amulett

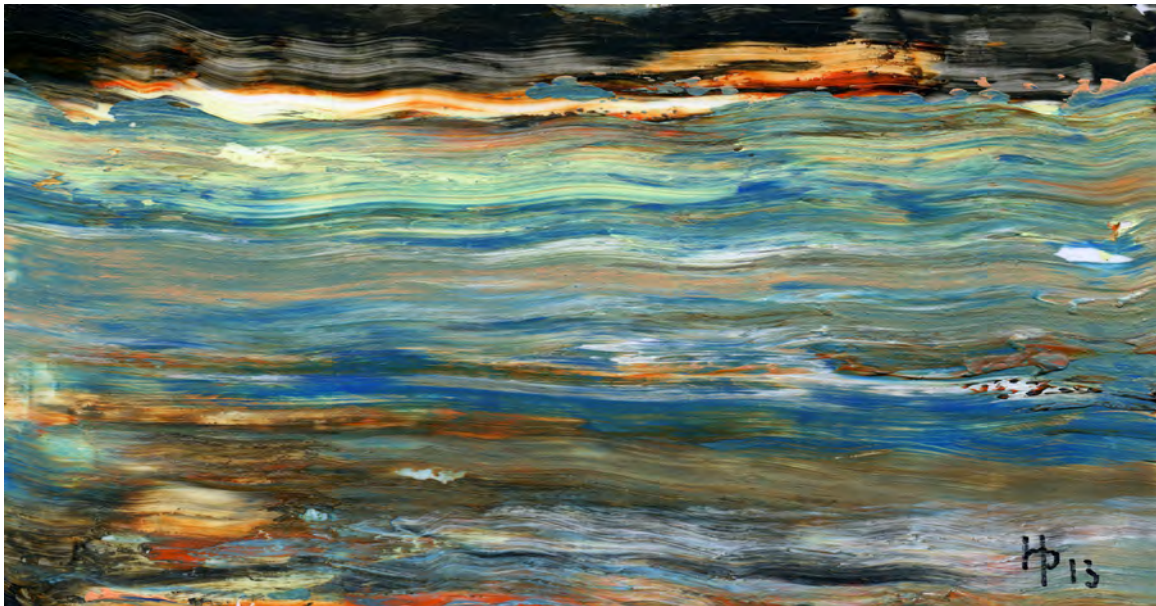
simogass lágyan
formáljon tenyeredhez
örökös vágyad

s hordj ha elmennék
-láthatatlan ékkövet-
amulettedként

Nők

Egyik szeret,
másikat szereted.
Egyszerű ez,
mint a kétszerkettő.
Meghalsz azért,
akinek nem kellesz.
S elfelejted,
ki nem feledhető.

Ítéld és sújts

A félelem este hull rád,
ha leveted földi ruhád,
s úgy állsz ott Istened előtt,
mint a gyertya csont-fehéren
fogyó holdként rideg fényben
bölcstől látón a sírig,
míg életed felparázslík,
s úgy omolsz elé a földre
mint büszke kőszirt a völgybe,
mely önsúlyától összedőlt.

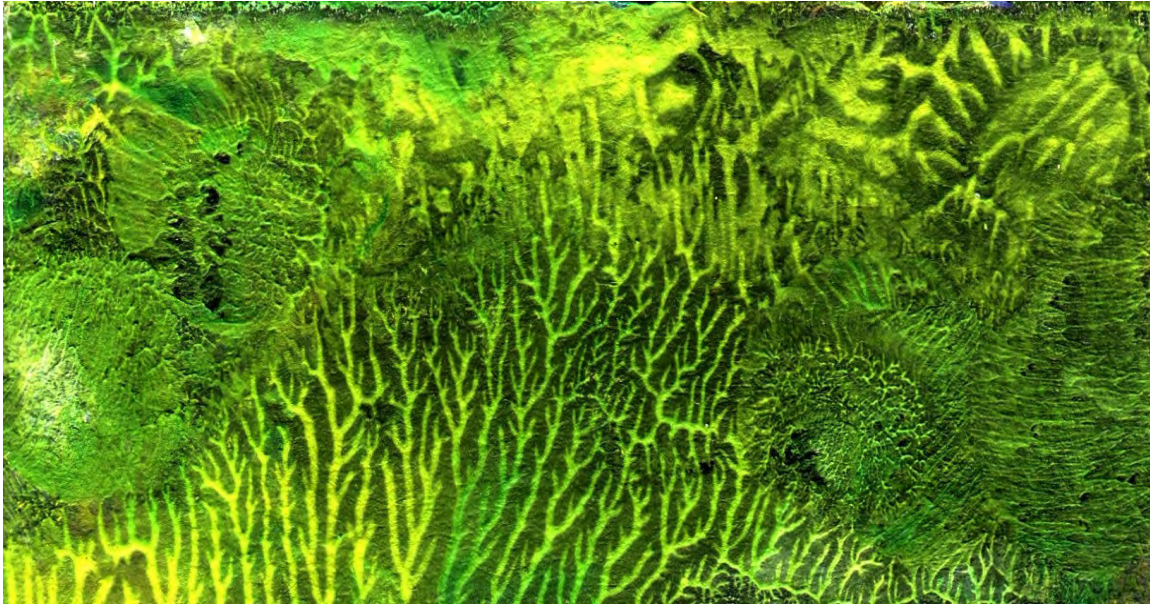
Ó hány Urat kiszolgáltál,
míg kövek közt kővé váltál,
sodródtál jeges folyókkal.
Húsodba vájt bélyegeket
hányszor átpecsételtetett
a sors, mely vitt, vagy elhagyott.
Lánkra verten táncoltatott,
bár gyötört a kín, fájt a seb,
élni akartál, -így könnyebb –
önmagadra vett béklyókkal.

Most várod csendben, hogy ítéld,
vér, és verejtek mennyit ér,
s mivé lett annyi szép álom.
Voltál egy parányi felleg,
csillagfényben melengetett,

fürtjeidet szél cibálta
eső-verte vihar-ágra,
s ha benned a múlt felzokog,
könnyet se ejts, ne vedd zokon,
hogy, ami szép volt... ne fájjon.

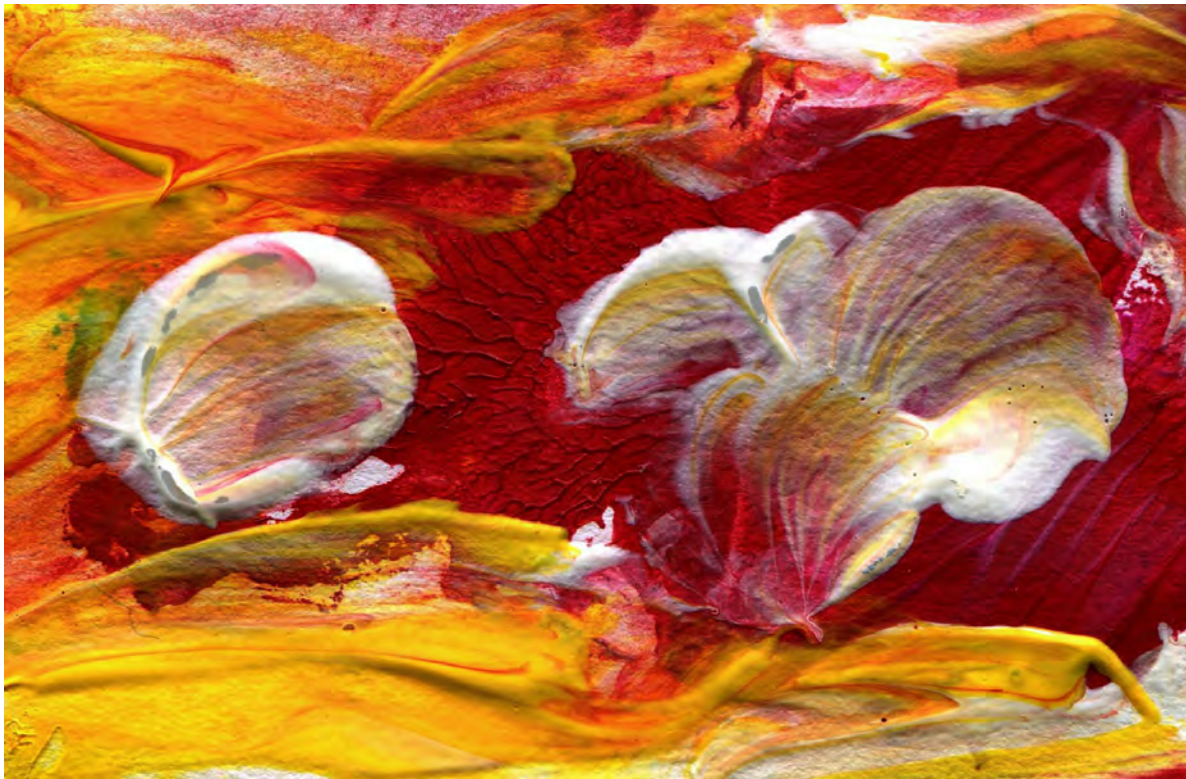
Csak azt féltsd egyedül, míg élsz,
amit a szív őriz, s nem az ész,
ha évre, évek súlya hull.
S tedd meg, mire van erőd,
s amíg tudsz, járjál legelő.
Így sarkall parancs, értelem
végig az egész életen.
Embernek lenni, nem kevés,
Ha nincs öröm, csak szenvedés.
Mind elmúlik nyomtalanul.

Sorsod jussát Ő szabja rád,
fogadd el, úgy szóljon a szád:
Ím előtted állok Uram,
ítéld, és sújts, mert vétkeztem,
hogy beleremegjen testem
térdre hullva lenn a porba,
mint éji világod alkonya,
amikor vezekelnem kell.
De addig adj vigaszt újra nekem,
akkor is, ha véget ér utam...

Kenyérhit

Úgy kell a napfény, mint az imádság,
hogy tovább vigye terhét a lélek,
s öröm töltse el, vége lett
hosszú tél után a sötétségnek.
S ez a ragyogó kétszemnyi sugár,
-mely körbefonja az életünket –
tavaszt hoz, már simogat dús kelyhe,
s árnyak közt is éltet, mint az Ünnepe.
Ő a Kikelet első reménye,
bimbózó rügy a szél-dúdolt fákon.
Sarjadó vetés, örök kenyérhit,
egy falat csak, hogy mindenné váljon.

Örök szerelem

Nem kellesz, csak mindenáron.
Ingyen én se adom magam.
Szerelmünk így lesz egy álom,
s benne a vágy halhatatlan,
tűz-jel, ki nem alvó fárosz.
Bűnök nélkül is vétkeesen
járul testünk oltárához.
Nincs kezdete, nincs vége sem.
A pillanat, és öröklét
szárnyaló rabjai lettünk.
Titkon vágyott örömökért
mind a ketten megfizettünk.

Szökell a nyár

Meg ne állj soha, szállj, repülj.
Táncot lejts, most szökell a nyár.
Vágyad kócos felhőkre dül,
hogy magadból többet adjál.
Míg a visszacsókolt álmok
lobogó, vad tüze éget,
kit érdekelnek évszámok,
hogyha nyíló, dús bibéket
bont szét zsenge virágkelyhed,
s elbűvöl szín, illat, forma.
Szemed tükrén a volt gyermek
felnőttként is ott ragyog ma,
s öledben izzik a világ.
Hát mért tagadnád meg magad,
rád talál úgyis, aki vár,
mint bűvó fényére a nap,
s nem törődik éveiddel,
mindennek új értelme lesz.
Az idő is megáll, hidd el,
ha szeretnek, s hogyha szeretsz.

Bűnhődés

Könnyítsd meg lelked, hogy szállni tudj
titkolt bűnök nélkül az égi.

Ne szólj, vezekelj, hogy megtisztulj.
Szavaidat tettekből mérik,

s míg kínoz, megnyugvást úgyse lelsz,
ha összetörtél s a bűn ott maradt
lelkedben s csak vakon tévelyegsz
válladra vett keresztet alatt.

Vízésés légy, hagyj el minden allúrt,
mely vonz s ártat. Vesd mélybe a bűnt,
hamis istent és hamis oltárt,

melynek kiszáradt medre voltál,
s most megtisztultan arra vágyik,
hogy elvigyen az Óceánig.

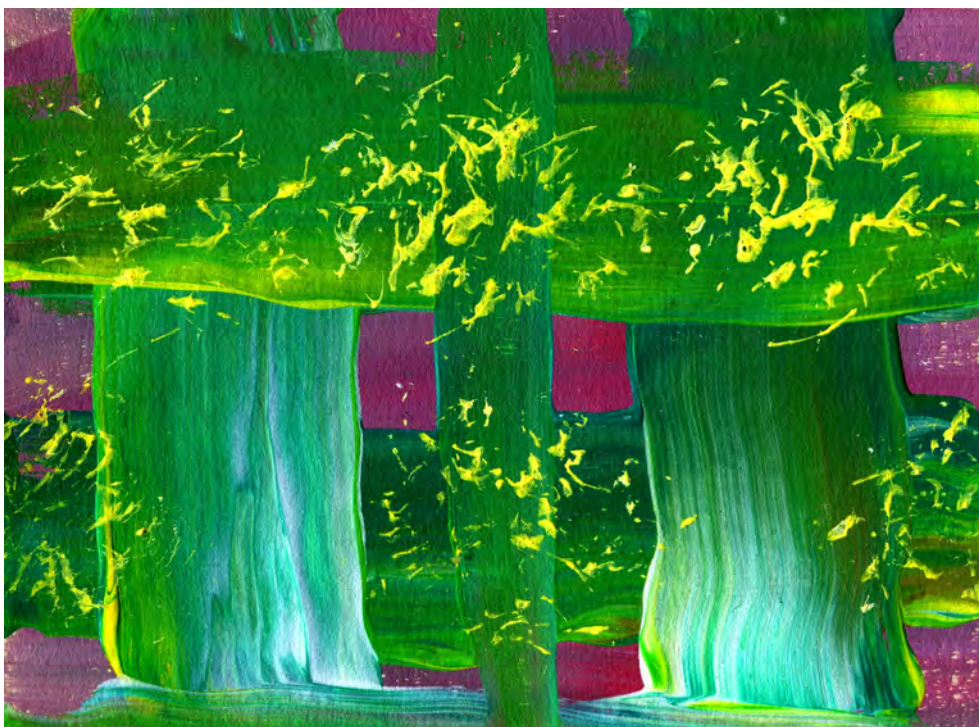

Elidegenedés

Meg se látlak
Hogy ne végy észre
Ha nem hiányzom
Keríts kézre
Tagadd hogy létezem

Elhagylak

S ha megjátszod
Hogy így se ismersz
Nálam hiába is kilincselsz
Mintha én volnék te
Megtagadlak

Itt voltál

Üres lett nélküled a kis szobám,
búvik a csend, utánad motoz.
Hogy nem vagy itt, most érzem igazán,
hiányod, s hogy hozzám tartozol.

Fájó emlék lett bennem minden perc
gyönyörúsége, mert elveszett.
Áldom sorsom, hogy olykor itt lehetsz,
s megfoghatom fáradt kezedet.

Míg szemed fényét szememben hordom,
nem gyötri meg lelke semmi kín.
Összeköt veled túl az álmokon
egy végtelen, örök égi híd.

Egy behajtott könyv, egy üres pohár
maradt – hogy elmentél – utánad.
Mégis esténként, ha a nap leszáll,
én megvetem vetetlen ágyad.

Mert így vagy velem s nekem elég ez.
Jössz, éltetsz, s lehullsz csillagomként.
Parányi öröm a mindenséghez.
Kérem Istent, Anyám, ragyogj még.

Átlátszó hadicselek

Takargatod titkaid
előlem, mindhiába.
Engem többé
nem téveszthetsz meg.
Átlátszó csel, amit
valódból megmutatsz,
mely önvészélyes lehet.

Te támadsz, én hátrálok,
hogy vége legyen
minden attacknak.
Mi mást tehetnék,
hogy ami volt
s amit még adhatsz,
ne vesszen kárba.
Felcsillanó ragyogásod
megőrizzem magamnak.

S hagyom, hogy színt vallj.
Csak nézlek, meg se szólalok.
Mosolyt csal arcomra, ahogy
álcahálót terítesz óvón
a fölé, mit láttatni akarsz,
hogy árnyékodban is érjen fény.
S közben elém tárod
sejtelmesen mindazt,
amit elrejteneél.

Reményeink

Ne vedd el Uram gyermekeinket,
kiket imáinkban magunkra formálunk,
s hordozzuk örömét terheiknek.
Szemünkből velük együtt tűnik el
hajnali fényeket ígérő világunk.
Kioldott bombák kísértnek minket...

Ne vedd el Uram, -csak értük kérem-
óvva a magot mind fagytól és aszálytól,
elvetve, s adj reményt, hadd teremjen.
Mentsd meg őket csábító szirének
énekével gyűlölködő viszálytól,
hogy a csendjük jajkiáltás legyen.

Mosolyod

Hópelyhek közt szikrázó tánc forgat.
Ragyogásod Napban, holdban ott van.
megszépülnek tőled a csillagok.
S mint aki láncát most tépi széjjel,
hadban állsz viharral, zsenge széjlel.
Repítenek vágyak, s férfi karok.

Ne szédítsen, ki színes kavalkád
kristálygömbjén át mutatja magát,
lásd kész vagyok. Bevégeztek engem.
Nem tudhatod, ki ő, s te mi leszel,
csiszolatlan gyémánttal vetekszel,
tanulj meg élni így önfeledten.

De, ha kell, merj önmagad is lenni,
egy csoda, mint rajtad kívül senki,
ne bánd, hogy még csak készül koronád.
Aki ma vagy, az maradj örökké,
volt szerelem nem szül ilyet többé.
A gyermek, míg élsz, benned él tovább.

Veled néz, hogy láss, lép, hogy megérkezz
Őstítkok szomjat oltó vizéhez
felfedezni tüzet, s jégvirágot,
mely felgyújt, ha van, s dermeszt, ha nincsen.
Mosolyod ékszer, őrizd e kincset,
s hódítsd meg vele majd a világot.

Úgy kellesz

Úgy kellesz nekem
Mint a kenyér
Homok dűnék aranyló rostjai aléltan
Táltoson nyargaló vérdús
fényizotópok
Vágyak, reszkető érfalak perzselő
húrján
Jelek, ködfoltokra vésett égbéli tájon
Holdra merengő csók-ittas
orgonabúgás
Visszaringató múlt a jövő sírhantja
felett
Úgy kellesz nekem
Hogy mindig

Az legyél
Aki bennem él
Ahogy magadból
Kihasítottalak
Magamnak
S magaddá
Megformáltalak
Megéhező
Valóságnak
Álmaim helyén
Úgy kellesz nekem
Mint a kenyér
A kenyér

Megkönnyezve

Mit nekem a fájdalom,
magamba fojtom a könnyeket.
Mosolygok csak
megszeppenve, mintha
semmi se fájna, mint rég,
mikor anyám korholt
meg nem vallott bűneimért,
s dacból ellenálltam.

Mit nekem a fájdalom,
ma már se ő, se könnyem nincsen,
magamat korholom
s oly jó esne, ha fájna
az elhallgatott bűn
lélekörlő vad csendje,
s anyám velem könnyezve
fáradt karjába zárna.

Reinkarnáció

Aki túljutott a gyermekkoron már,
álmaiban mindig visszajárna.
Minden év, amit a sors vállára rak,
olyan az, mint igavonók járma.
Szívszagató teher felhőtlen ünnepe.
Varázslat-ízű mennyei csoda,
amit vonzol egy életen át végig
s nem árulja el senkinek soha.
Csak tűz hajtja úzótt, szunnyadó vérét,
meghallgatja bölcsen, aki rászól,
s a rég elvetett mag izzó hitével
kenyeret szel a holt kalászból.
Dalok élet-kovácsa sarjad benne,
fut konokul gyökértől az áig,
felnőttből gyermekké cseperedik.
A halál kurta subáján játszik.
Tiszta hullámok ringatják szép szíve
rozzant sajkáját, míg távol van a part,
s mit elvettek tőle a zordon évek,
háncs-teste sarjaként újra kihajt.
Mintha Isten tárná ki kapuját,
halkan éjfél üt a fali óra,
s engedi, hogy önmagára leljen.
Készülve a reinkarnációra.

Oldozz fel

Hallgatok, hogy megérts, szavam elakad,
nem suttogok többé, nem is kiáltok.
Számomra már csak egyetlen út marad,
écherang zúgásaként hullni térdre
lábad elé, villámlások közt, hogy szólj,
vitázz, s megváltom érted a világot,
örökös kárhozatra elítélve.

Őrjögök lázadozva, harag nélkül.
Mebénít e fájó méltánytalanság.
Szívem nyugtalan, magával se békül,
mintha nem is a bűnöktől menteném,
hogy méltó legyek a kínhalálra is.
Makacskodásod hiábavalóság,
virágaimra visszatűzött levél.

Vezeklek. Lelkemnek légy te a gyógyszer.
Oldozz fel, -magunkért- gyónni szeretnék.
Az áfium most a kimondott szó lesz,
az elhallgatás penitenciája.
Jusson poklok tüze osztályrészemül,
-ha érted mindenem elveszejthetném -
hogy tisztának láss, a szívem se fájna...

Ne várj

Elvetélt juss...sovány fizetség...

Ne várj többet az égig érő fáktól.
Ne várj, ha szédít rügyfakasztó mámor,
elég a csókja, teste, óvó karja,
ha érett gyümölcsét neked ringatja.

Ne várj többet, ha gyarló mód csak várod.
Ne várj, ha félsz feladni sok-sok álmod.
Aki új hittel ébredni se képes,
elvetélt jussa sovány fizetség lesz.

Ne várj többet, hajts fejet kelő napnak.
Ne várj, ha tévhiteid elragadnak,
s azt hiszed, a sekélyes folyómedret
víz felett járhatod, ha úgy van kedved.

Ne várj többet egy lángra gyúlt szikrától.
Ne várj szerelmet, míg szívekkkel játszol,
s van, kit felültetsz, s van, aki felültet.
Magadat add, s lesz jövőre is ünnep.

Ne várj többet, mert nem lehet csak várni.
Ne várj, indulj el, s merj hazatalálni,
akkor is, ha az év gyötrelmet hoz rád.
A véredből vétetett ez az ország.

Ne várj többet, míg álmodni mersz nagyot.
Kiterítő fagy foglya vagy, tetszhalott.
S mégis, ha érzed, közeleg a veszted,
Vidd tovább a válladra vett keresztet.

Álommesé

Kakaó és álommesé,
pöttyös-csésze, nyuszis alj,
ágyunkba hozta jó anyánk,
ha elült az esti zaj.

Tollpihe had, párnacsaták,
hat gyerekláb, szalmazsák.
Takarónknak felhők édes
édenkertjét húzta ránk.

Imádkozott, mi csak mondtuk
utána mind, ahogy kért,
s gyöngyszemekként olvasóján
a nyolc tenyér összeért.

Mese, ima. Hittünk benne
mennyekig feloldódva,
s úgy ölelt át félig ébren,
mintha Isten lett volna.

Percmorzsák

Éjszaka, percmorzsák,
lángoló szenvedély.
Már tűzparancsra vár,
hogy hős, vagy szent legyél.

Az éj lopva hull rád,
ágyat vet minden perc.
Kenyér ízű csókban
Isten teste lehetsz.

Tűzvihar ölelés,
húsba vájt monogram,
elvetett remények
égi lábnyomokban.

Közeleg a hajnal,
valahol már vetnek.
Felélted morzsáit
percnek, szerelemnek.

Vers a Vershez

Igaz légy s örök. Gyönyörök gyönyöre,
vérünkől írt szó, lelkünk gyógyírja,
éltető infúzió. Ne keltsen zajt,
felszínes mámort soha szépséged.
Csapodár se légy, és ne szabj magadra
dús cafrangokat. Csipkék díszei
ne fedjék alakod, kimódolt formád.
Légy egyszerű, ne ismerj irgalmat,
ha értünk indítasz új hadat Nagy Úr,
míg el nem gyengülsz térdre hullt testtel
s mosolyodtól a lebukó nap fénye
megtörik soraid sírhantjain.
Úgy szólj, ha szólsz, hogy halld vissza a hangunk.
Lásd, ki figyel rád s ki adja lelkét
márványként, hogy bevéssd örökre magad.
Általunk lehetsz holmi varázslat
– hol irigyelt senki, hol mindent vágyó –
szavak gyémántja, mely metsz és hasít,
mint sebben a kés, hogy életben maradj,
míg figyelsz ránk, porba hulltakra is,
kikhez lehajolnod oly felemelő.
Velünk légy villám, míg szád mennydörög.
Mi meghallgatunk, mint anyját a gyermek,
akár vigasztalsz, akár megintesz.
A kimondott szónál is csendesebben.

Álmod könnyű volt

*A vágy hozta, a vágy vitte,
de ami közte történt,
az minden vágyat felülmúlt...*

Egymásba dőltek a fellegek.
Valahol kivert kutya csaholt.
A hajnal is beleremegett,
karjában csontig fagyott a hold.

Szél zizzent, a fény bekönyökölt,
vér pezsdült hulló tűz aranyán.
Félig ébren párnáim fölött
őrzöm az éjt, aludj még Anyám.

Úgy vigyázom mozdulataid,
mint jégpáncéljukat a hegyek,
mit kelő nap tüze alakít.
Meglopom álmod, hogy veled legyek.

Messze jársz most, haza vitt a vágy.
Három nap veled, amíg itt vagy,
Mindenem. Neked fájó hiány.
Szülőfölded csak otthon ringat.

A hajnalt várod nap-nap után.
Mégis, míg vagy, gyermek leszek én
kamasz-hittel, félszegen, sután.
Ifjúságom újra visszatér.

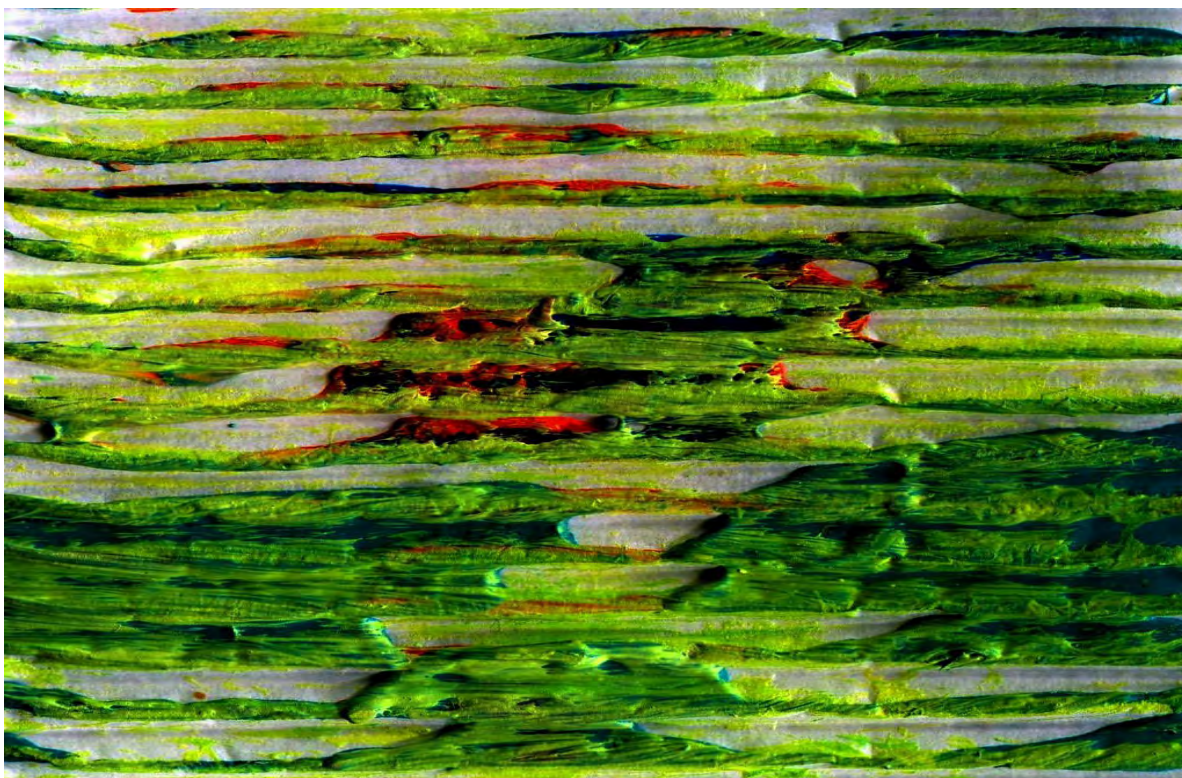

Csak úgy...

Feladni elvet
- mit zendülő vér,
vágy, ideg és agy
égi pályáin beléd vésett -,
elvtelenül lehet.
Ahogy hitet is csak hitetlenül.

Megcsalni szerető Kedvest
- lelkedből fakadót,
kínnal, góggel megkísértetten,
mikor gyönyörrel rág az éhség,
mint a féreg -,
csak megcsalatlanul.

Eldobni nőt
- a legdrágábbat,
ki önmagává tett,
s hordtad magadban féltve -,
csak úgy,
hogyan belehalsz előbb,
s megtanulsz élni nélküle
ordas szívvel
kivert kutyaként.
Boldogtalanul.

Perpetuum mobile

Lassan elengedem két kezed.
Magadtól lépsz, mégis féltetek.
Tétován, sután,
kósza felhő jár
így a nyár után.

Totyogva pirinyó lábadon
virágba szökkensz az ágakon.
Tétován, sután,
illatár vonul
így a nyár után.

Ma még itt vagy velem picinyem.
Hogyha itt hagysz, a Föld felbillen.
Tétován, sután,
esthajnal jár
így a nyár után.

Várnak szép álom-szöött városok,
szívemen a jövőd átoson.
Tétován, sután,
ringó kalász jár
így a nyár után.

Indulj az útra, ha menned kell,
felnőtt lettél – látod – gyermekem.
Tétován, sután,
fénylő csillag jár
így a nyár után.

Lesz barátod, ellenséged is.
Kialts, meghallom, ha hívsz: segíts.
Tétován, sután,
őszi avar jár
így a nyár után.

Visszatérsz egyszer, a kör forog.
Gyermeked kezét már te fogod.
Tétován, sután,
s elindul ő is
majd a nyár után.

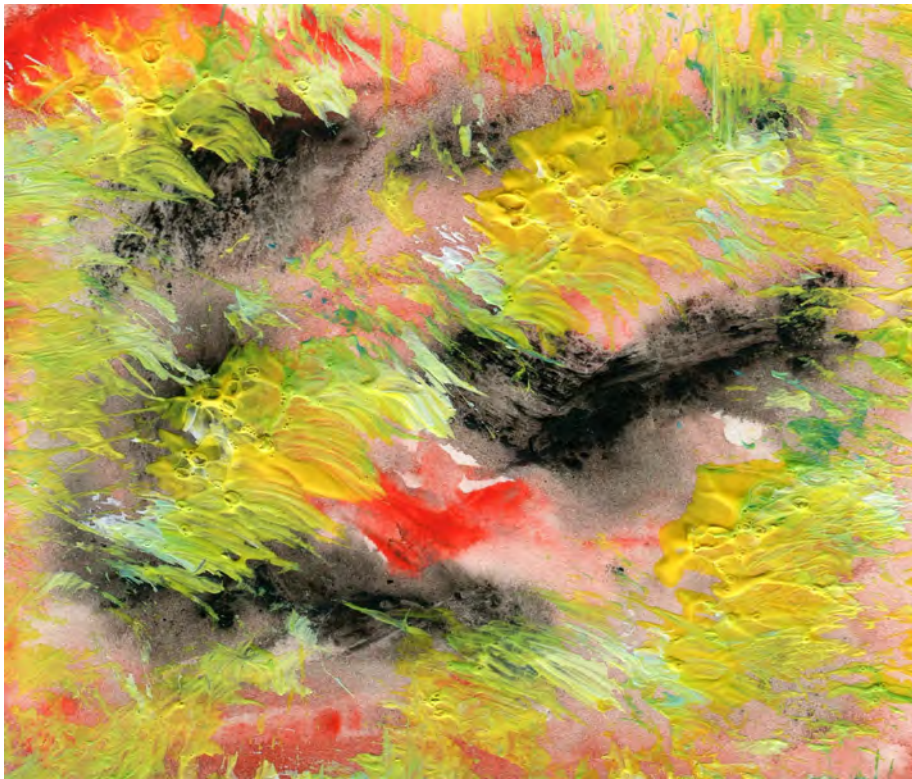
Olyan vagy

Olyan vagy,
mint a védtelen virág.
Ha hozzám menekülsz
ábrándos harmat vagy.
Olyan vagy, mint a vágy.
Akár az bűvő hold. Lopakodó,
tisztá, kristály gömb
mélyére zárt titok,
lázban szült vérző hajnal.
Olyan, mint a gondolat,
mely csapongva szárnyal,
lecsap, csókjaival fojtogat.

Kimondott szó is te vagy.
Tenger korbácsolt vad
vihár, szelíden ringó szellő
hullámverése mind benned van.
Szívemben csendes nász, izgalom,
tét, óvó harangzúgás vagy,
míg élünk, küzdünk,
újra születünk minden
sóhajtásban.

Olyan vagy,
mint sziklaölbe bújt moha.
Kés az élet torkán,
remegő fénynyaláb.
Hulló csillagok pora.
Ugyanaz s valami más,
amilyennek titokban
megálmodtalak, s amit
magamnak sem
mertem bevallani.

Ebadó

Kutya-szerencséd van
kalács-szemúm
– ember számba vettek –
a hatalom törvényt készül
ülni feletted s jaj neked
a végén még lajstromba kerülsz
– szinte látom –
már vonyítani se mersz
csak sunyítasz
sündörögsz
meglapulsz
mint cinkelt zsugák lapjai közt
a paragrafus

Hogy fajtiszta lennél
vagy korcs
nem tudom
nem is firtatom
nálam tabu a faji kérdés
érted érvelek majd
ha kicsontoznak is
ami senkit nem zavarna

csupán e két szót
vésd eszedbe jól
ha számon kérik a kutyabőrt
ráncba szedve őseid vonását
“nincs diszkrimináció”

Sőt...
engem vérvonalad se érdekel
csak lelked legyen nemes
ragyogj tisztán
mint ametiszt vagy agát
légy velem viharban is
s ha füttyentek ugorj rám,
védj és óvj mint egy nagykabát
szemedet hűség éber
csillagfénye hassa át
irigyeljenek az angyalok
légy ebből sőt dögösebb
minden ebnél
– nekem te így kellesz –
ha öregebb is vagy
négy lábúként nálam
s más kanoknál

...Légy magyar ha kérdik
vagy valld annak magad
de ne kérkedj vele mint más
maradj puli kuvasz komondor
– egyre megy –
mit számít milyen alakod formád
hogyan “Szőr Naccsága”
egyenes vagy bondor
vonyíts magyarul
hogyan mindenki értsen
menjen jól vagy rosszul sorsod
– az ember mi mást tehet –
a falatokban ezután is
velem kell osztoznod
s együtt ugatni
a láncra-vert holdat
szabadon míg lehet

Mennyi

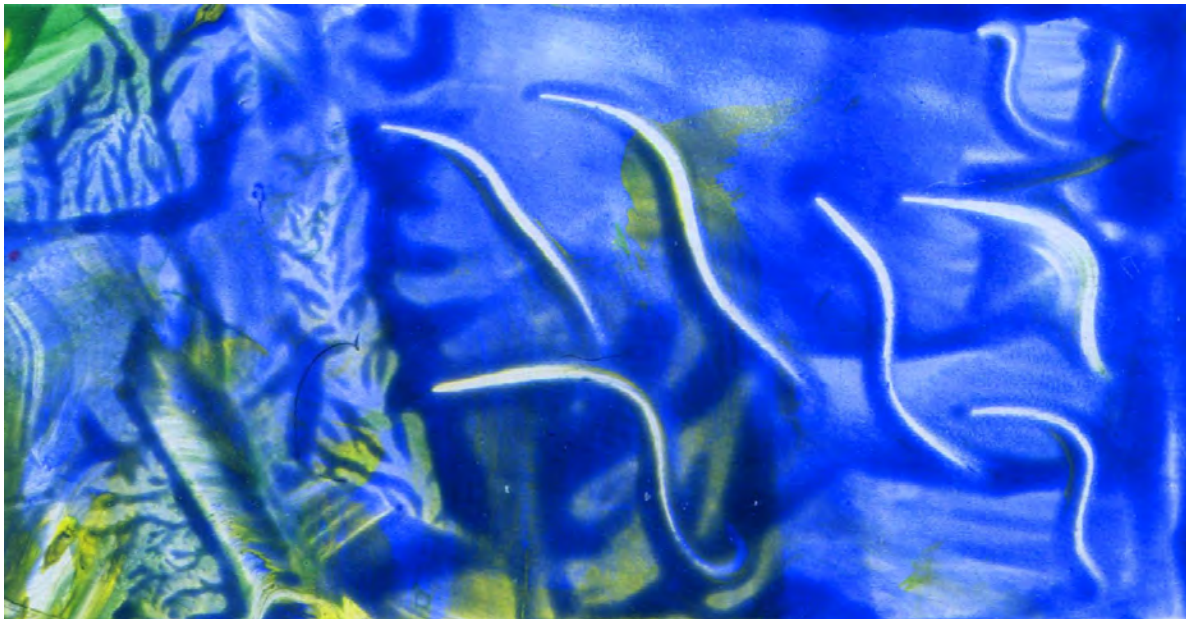
A Pillanat mindig veled van...

Mennyi év elhalad
Típrón lábad alatt
Mennyi nap elvonul
Kiderül beborul
Mennyi óra hull szét
S lesz a rút is túl szép
Mennyi életnyi perc
Hamvain átlibbensz
Hordozod leveted
Aztán elfeleded
Csak a pillanat az
Amit megragadhatsz
De az több mindennél
Amit elvesztettél
Ne is kérdezd mennyi
Hagyd életre kelni

Valaki

Volt
valaki
az egyszer volt nem létben
valaki
akit magamhoz mértem
valaki
aki részegítő vágy volt
s elvesztettem érte
a józanságom
valaki
akiért valaki lettem
valaki
aki észre se vett engem

Rejtélyes vagy

Rejtélyes vagy, mint mélyvízi hegyi tó
titokzatos kristály-csillogása.
Mindig más és más, hol ébredő hajnal,
hol a nyári nap égi varázsa.
Csillagszemedre, ha bánat fátyla hull,
vagy aranytallérját hinti rá a hold,
mosolyok, könnyek gyöngyei közt ott vagy
magad gyönyörűségét láttatod,
s hordod szívedben megigazult jelét,
hogy azzá lehess, aki szeretnél
minden nap kicsit több, mint aki voltál
s kevesebb, hogy érezd, ki lehetnél.

Vesd fejed magasra, hogy messzebbre láss,
ne feledd, hogy mindennek van ára.
Bontsd le a titokzatosság falait.
Kertész légy, ne csak a föld virága,
szellő-csendjében felkorbácsolt tenger.
Hömpölygő ár, elhalt hullámverés,
s mit megmutatsz magadból másnak, annak
csoda légy, ha kell sok, ha kell kevés.
S szép magadat, úgy tárd fel magad előtt,
hogy tudd, ki vagy, s mi dolgod a földön.
De maradj másnak rejtélyes varázslat,
megfejtethetetlen titok. Örökkön.

Hol jársz bohó csillag

Amikor nagyon visszavárunk...valakit...

Naponta emlegetlek, úgy várok rád
– mint időjárás -, ha szóba kerülsz.
Meleget hozol szívedben, ha tél van
s enyhet a nyárban, ha gyötör a tűz.

Ülök az itt hagyott alkonyi csendben,
a bukó nap aranya nélküled
ömlik rám. Vágyam álmízűvé lesz.
Vihar készül, égzengés-rémület.

Hol jársz Bohó Csillag, Derengő Hajnal,
Loboncos Holdfény, Felhő-kóc-leány,
Szomjat-oltó Eső, Zivatar, Zápor.
Érből nőtt Patak, Folyó, Óceán...

Hozzon bár tájfun, hurrikán, oly mindegy,
kezem régóta ott a kilincsen.
Tengereken küzdöm át magam érted,
hogy nálam vessen partra az Isten.

Sárkányfejű ló

Csak mímelem, tán sarjad
-nem kell hogy rímeljen -
sóhajok fuldokló légzőgyökerén
elfojtott szóból engesztelő
vers még, mit neked szánok.
A sorok közt bolyongani kár.
Értelmet se keress
- a szív is csak toldoz, foltoz -,
a szándékot keresd, s méltasd,
mi gondolatot szült
s a fájdalmat, amibe belehalok,
míg haragszol rám.

Egy emberöltőn át
évezredek keserves
kínját hordjuk magunkon,
mely apáról fiúra száll
mégis évezredekig éltet,
mit megfogalmazni
emberi szóval nehéz,
mint a szembenézés
önmagunkkal.
Hát hogy menthetne fel
a rám süttött bélyeg
terhei alól néhány mosoly,
bűvös szó, vajúdó vers.

Ha nem voltam jó
sárkányfejű lónak
poklok mélyére kítaszítva,
hogy mehetnék mennybe érted
bekötött szemmel, vakon

új utakat kutató
csillagtaposónak.

Bontsd szét az életem,
s rakd össze újra
- legyen halálos játék -
sorsomból kiragadva,
mintha csak rajtam múlna
a kárhozat, a bűnbocsánat
e kegyetlen újjászületésben,
s feladni mindazt, aki voltam,
belehalni gyáván
önmagamba.

Nézd el nekem,
hogy meghaladja erőm.
Nem hiszek már
a gyermekmesékben.
Hiába ígér bármit a holnap,
tegnappá lesz bennük minden
örömöm, bánatom, küzdelmem.
Rajzolj vissza vele együtt az égre
ó sors, mikor villámfényed ostoroz.
Lángoló üstökös csikónak.

S legvégül

Repítenek a rohanó évek
tolla-borzoltan törött szárnnyal.
Halványulnak az éltető fények.
Csitul az égi szivárvány-dal.

Visz a sors, köröz velem, még emel,
de az égi magasság már szédít.
Tudom, az idő nem mérlegel,
utat keres a sír széléig.

Nem érdekli, mit hagyunk a múltnak.
Névjegyünk ott van az út porán.
Kottáink avítottak, elsárgulnak,
az élet újabb dalt komponál.

Nem sírom vissza már az éveket.
A holtak hiába zokognak,
nem találhatnak rá észérveket,
mit felül nem ír ma és holnap.

S legvégül, majd ha hangom elakad,
s kihuny a tűz, a szív se dobban,
jelezze két szó csupán korhatag
fejfámra írva: Ember voltam.

Csak azért is

A vágy mindent megelőz

Időt

Tavaszt

Szerelmet

Mert türelmetlen

S ha késik

Ha nem jön

Ha elhagy

Akkor se enged

Lélegzetet se vesz

újra álmodik

Időt

Tavaszt

Szerelmet

Mert türelmes

Relatív

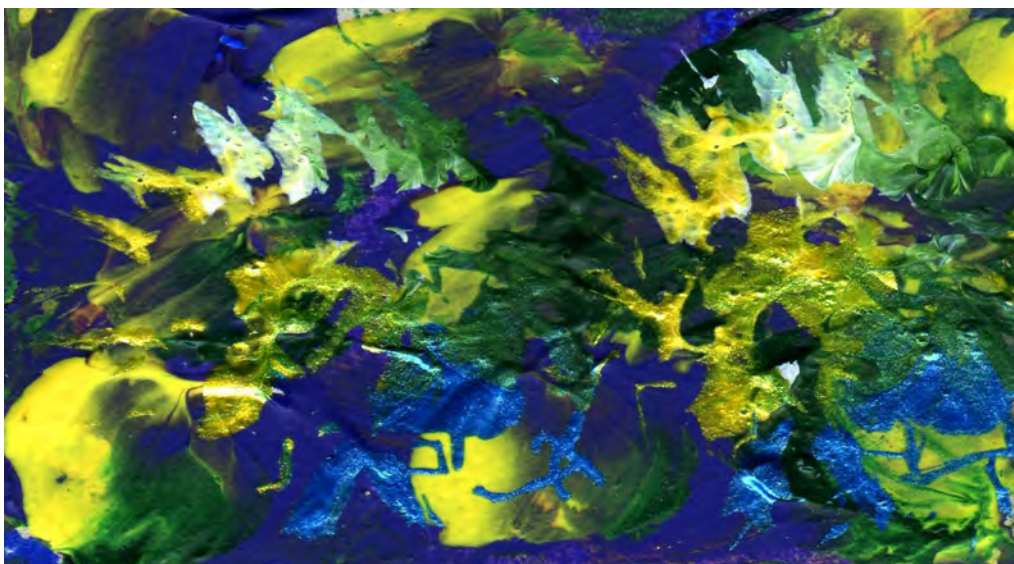
Már égetik maguk alatt a hidakat,
nincs menekvés se előre, se hátra.
Hiába hívogat két oldalon a part,
ki figyel fel fuldoklók jajszávára.
A szegénynek élete betört kirakat,
gazdagnak jóllakottan kegyes halál.
Mindegy, hogy a sors befogad, vagy kitagad
megfeszítenek úgyis a keresztfán.

Részeg kialvatlanság

Egybecsapott görbe éjszakákon
minden ma van. Nincs tegnap, se holnap.
Nem szabhat soha büntudat, mámor
határt, hogy kijózanodjak.

Csak te. Te mérsz időt, teret körém.
Mert vagy. Általad kél s nyugszik a Nap.
Részeg kialvatlanság bűvkörén
érkezem, hogy visszahódítsalak.

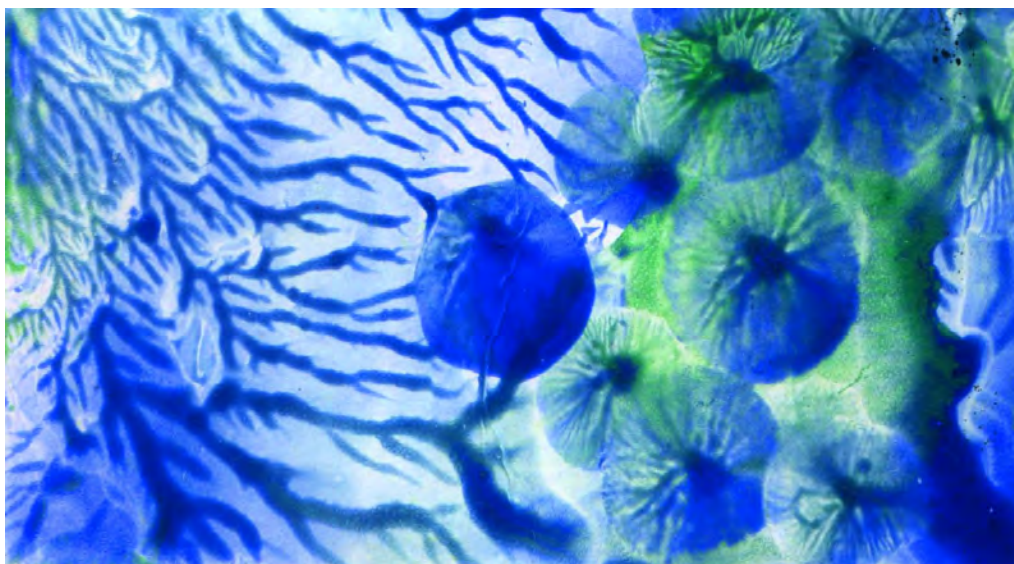
Úgy kellesz

Úgy kellesz nekem
Mint a kenyér

Homok dűnék aranyló rostjai aléltan
Táltosként nyargaló vérdús fényizotópok
Reszkető vágyak érfalak perzselő húrján
Ködfoltokra vésett jelek égbéli tájon
Holdra merengő csók-ittas orgonabúgás
Visszaringató múlt álmaid sírhantja felett

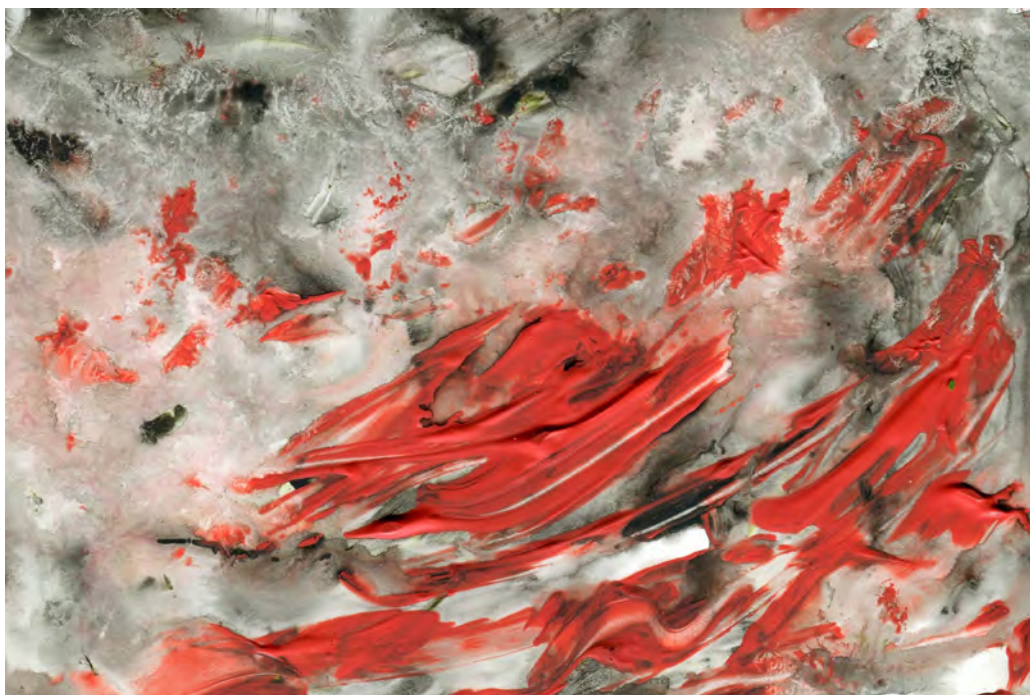
Úgy kellesz nekem
Hogy mindig
Az maradj
Aki bennem él
Ahogy magadból
Kihasítottalak
Magamnak
S magaddá
Formáltalak meg
Minden nap
Átvirrasztott
Éjszakákon
Enyhítve éhségem
Álmaid helyén

Úgy kellesz nekem
Mint a kenyér
A kenyér

Születtünk

Születtünk, mint szemünkbe csordult nap
hajnalfénye az égbolt üstökén.
Mint első lélegzet ébredés után,
hol tisztaság kristálykönnye fürdet.
Menny se dörög, szó se hallik, csak a perc
osztozik rajtunk a végtelennel.
Olyannak lát, milyenek már nem leszünk
se ércbe öntve, se kárhozottan
bűneinkért életre ítéltetve.
Nincs kijelölt út, zsákutca, útvesztő.
Megyünk, besározódunk, megtisztulunk.
Azt se kérdezik tőlünk, hogy merre.

Mondd, ki vagy

Mondd, ki vagy, s ki lehetek én.
Nyitott tenyér, vagy ököl.
Gyötrő kétség, örök remény
hulló csillagrögökön,
mely összeköt, majd elereszt.
Szeretet-többlet-hiány.
Kenyerünkön késjel-kereszt,
egymásra éhező száj.
Új élet ledőlt romokon.
Szégyen és büszkeség ez.
Szíved szívemben így dobol
riadót, amíg érez.

Színváltozások

Kékül már a zöld falevél,
hogy megsárgult vörös legyen
ha megy az ősz s jön a tél
hóba-mártott ecseteden

Tartalom

Előszó helyett	2	Az a legboldogabb	48
Örök láncon	3	Kiben meghalt a hit	49
Nosztalgia	4	Eltékozolt évek	50
Eltűnt a tér	5	Félig itt, félig ott	51
Fonák egyenes	6	Mesék világa	52
Utolsó	7	Kései harangszó	53
Jótétemény	8	Oldozz fel	54
Ékek	9	Két ismeretlen	55
Hon-vágy	10	Percnyi öröklét	56
Lazán	12	Vers a vershez	57
Nihil nimis	13	Bolidák	58
Pillanat s világmindenség	14	Újévi ígélet	59
A pillanat	15	Az utolsó szó jogán	60
Álmok és vágyak	16	Csak egy	61
Tűz se éget	17	Elidegenedés	62
Mennybeszökő füstjel	18	Szerelem volt	63
Vagyok	19	Szellem	64
Álommesé	20	Veled	65
Zöld mennyország	21	Igazság	66
Szavak, álmofoszlányok	22	A felcsillagozott égen	67
Annyi mindent	23	A csend vakít	68
Barkóbázom	24	Cédrustestű nők	69
Jámbor lelkű végzetem	25	Versek	70
Csendes üzenet	27	Végítélet	72
Vicceink között	28	Deákné... s a vászon...	74
Önfeláldozás	29	Preventív harag	75
Ha hallgatnátok	30	Elhagyott babák	76
Légy erős	31	Játssz velem	78
Égzengésben	32	Hasonszőrű	79
Életelixír	33	Tisztítótűz	80
Kézmeleggel	34	Szexameter	81
Kései vetés	35	Élő csoda	82
Magány	36	Karrier történet	83
Kérdések	37	...és	84
Kenyérillatú éhség	38	Feltépett gyökerekkel	85
Napfordulóim	40	Nappalok, éjszakák	86
Lázadó haraggal	41	Csend légy	87
Kevés volt az idő	42	Elsőszülött jogán	88
Randevú	44	Úgy csodáltalak	89
Új teremtés	45	A szó hal(l)hatatlan	90
Míg szemük fénye gyúl	46	Fónix	91
Lobbants mosolyt	47	Életelixír	92

Lépcső felfelé	93	Rejtélyes vagy	138
Még a lélek szárnycsapása visz	94	Hol jársz bohó csillag	139
Dilemma	95	Sárkányfejű ló	140
Gondolatok	96	S legvégül	142
Mit tehet a szerelméért	97	Csak azért is	143
Napfordulóim	98	Relatív	144
Tükröt tartok	99	Részeg kialvatlanság	145
Varázslatok	100	Úgy kellesz	146
Reinkarnáció	101	Születtünk	147
Hozsánna	102	Mondd ki vagy	148
Mondhatnám	103	Színváltozások	149
Félúton	104	Tartalom	150
Párbeszéd ... egyedül	105		
Emberi vívódások	106		
Tanácsstalan tökéletlenség	107		
Amulett	108		
Nők	109		
Ítéj és sújts	110		
Kenyérhit	111		
Örök szerelem	112		
Szökell a nyár	113		
Bűnhődés	114		
Elidegenedés	115		
Itt voltál	116		
Átlátszó hadicselek	117		
Reményeink	118		
Mosolyod	119		
Úgy kellesz	120		
Megkönnyezve	121		
Reinkarnáció	122		
Oldozz fel	123		
Ne várj	124		
Álommese	126		
Percmorzsák	127		
Vers a Vershez	128		
Álmod könnyű volt	129		
Csak úgy...	130		
Perpetuum mobile	131		
Olyan vagy	132		
Ebadó	134		
Mennyi	136		
Valaki	137		

Képek: Horváth Piroska
Versek: Seres László
Szerkesztés: Breuer Mária

Impressum

Copyright: © 2016 Horváth Piroska
© 2016 Seres László

